

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài 152

Trong bài: giọng nam là lời giảng của TS Thái, giọng nữ là những chia sẻ thêm của Vô Danh cư sĩ.

Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm nay, trước khi chuyển sang bài mới chúng ta ôn tập lại...

NỘI DUNG BÀI HÔM QUA:

Chánh văn 16-8. “Tà phích sự, tuyệt vật vấn” (Việc không đáng, quyết không hỏi)

1. Việc tà quyết không hỏi

2. Phòng ngừa ô nhiễm “tà” từ bên ngoài cho trẻ

- Thứ nhất: Ô nhiễm từ truyền hình, từ con người, từ hoàn cảnh*
- Thứ hai: Ô nhiễm từ phim ảnh*

Chúng ta tiếp tục ôn nội dung tiếp

3. Hướng trẻ đến những giải trí lợi ích cho thân tâm: Như thể thao, đọc sách.

Chúng ta chuyển sang ôn đoạn chánh văn cuối cùng của chương Căn, chánh văn 17

CHÁNH VĂN 17

*Tương nhập môn, vấn thực tồn;
Tương thượng đường, thanh tất dương.
Nhân vấn thù, đối dĩ danh;
Ngô dữ ngã, bất phân minh.
Dụng vật nhân, tu minh cầu,
Thắng bất vấn, tức vi thâm.
Tá nhân vật, cập thời hoàn,
Hậu hữu cấp, tá bất nan.*

DỊCH NGHĨA:

*Sắp vào cửa, hỏi có ai;
Bước vào nhà, cất tiếng lớn.
Nếu người hỏi, xưng rõ tên;
Còn xưng “tôi”, hay xưng “ta”, không rõ ràng.*

*Dùng đồ người, phải hỏi trước,
Nếu không hỏi, thành trộm cắp.*

*Mượn đồ người, trả đúng hẹn,
Sau có cần, mượn không khó. (2,2)*

*Chúng ta bắt đầu ôn từ Chánh văn 17-1. “Tương nhập môn, vấn thực tồn”
(Sắp vào cửa, hỏi có ai)*

- 1. Trước khi vào phòng người khác phải gõ cửa*
- 2. Đến nhà bạn, quan tâm cả người thân của bạn*
- 3. Kết bạn nên thân với cả người nhà bạn*
- 4. Tạo môi trường tốt để dạy con*

- Thứ nhất: Ở nhà - tạo lập nhóm cha mẹ tốt để phối hợp dạy trẻ*
- Thứ hai: Ở trường - tạo lập nhóm các thầy giỏi để dạy trẻ*
- Thứ ba: Tạo lập nhóm bạn bè tốt cho trẻ*

Giúp trẻ lập chí nguyện hy sinh phụng hiến

Bây giờ chúng ta sẽ nghe TS Thái giảng chánh văn tiếp theo

Chánh văn 17-2. “Tương thượng đường, thanh tất dương” (Bước vào nhà, cất tiếng lớn)

Đến nhà của người khác, nếu như không thấy có người, thì nhất định phải gọi xem có người ở nhà không.

Tuyệt đối không được chạy vào dạo một vòng. Điều này nên cẩn thận, bằng không đến lúc trong nhà người ta mất một món gì đó, vừa về đến nhà lại gặp quý vị, lúc đó quý vị không thể biện minh, thì sẽ rất rắc rối.

Con người cả đời phải chú ý danh tiết của mình, còn có tính giác, không nên chỉ vì không cẩn thận mà chịu sự ô nhiễm, như vậy không tốt.

Chánh văn 17-3&4. “Nhân vấn thù, đối dĩ danh; Ngô dữ ngã, bất phân minh” (Nếu người hỏi, xưng rõ tên; Còn xưng “tôi”, hay xưng “ta”, không rõ ràng)

Câu này là “lễ” khi nói chuyện với mọi người.

1. Dạy trẻ lễ nghi khi nói chuyện điện thoại

Ví dụ khi gọi điện thoại – Cầm điện thoại lên:

- Xin chào - tôi là...

Ví dụ:

- Tôi là Thái Lễ Húc.

Như vậy mọi người lập tức biết quý vị là ai gọi đến. Nếu quý vị không xưng rõ danh tính ngay, khi nhắc máy lên để gọi thì người nghe đầu dây kia sẽ phải hỏi:

- Alo! Xin hỏi anh là ai?

Khi đó nếu quý vị lại trả lời:

- Là tôi! Anh không biết sao? Anh quên tôi rồi sao?

Chúng ta khi gọi điện đến, rất có thể họ cũng còn đang xử lý công việc,

nên nếu quý vị xưng “là tôi” không rõ ràng như vậy, rồi ở đó cò cửa với họ, thì tâm tình của họ có thể lúc này cũng rất hồi hộp, nghĩ rất lâu mà nghĩ không ra là ai, như vậy thì rất thất lễ. Cho nên khi chúng ta gọi điện thoại đi:

- Xin chào! Tôi là Lễ Húc. Bây giờ anh nói chuyện có tiện không?

Mọi nơi nghĩ thay cho đối phương, thì sẽ khiến mọi người cảm thấy rất thoải mái. Cho nên việc này cũng phải dạy các em

2. Dạy trẻ lễ nghi khi đến nhà người

Ví dụ các em bấm chuông cổng, người trong nhà hỏi:

- Vị nào vậy?

Nếu quý vị trả lời:

- Là tôi.

Người ta làm sao biết được “tôi” là ai? Cho nên **“Ngô dũ ngã, bất phân minh”** (Còn xưng “tôi”, hay xưng “ta”, không rõ ràng). Những chỗ nhỏ nhặt này đều phải thêm phần chú ý.

Chánh văn 17-5&6. “Dụng vật nhân, tu minh cầu, thẳng bất vấn, tức vi thâm” (Dùng đồ người, phải hỏi trước, nếu không hỏi, thành trộm cắp)

1. Dùng đồ của người khác phải hỏi trước

Trẻ con, lúc quý vị chưa dạy, thì thị phi thiện ác chúng chưa rõ ràng. Cho nên khi chúng có thể cảm thấy thứ này rất đẹp, chúng thuận tay cầm lên xem, chúng ta phải đúng lúc mang đoạn kinh văn này ra đề bảo với chúng.

Có hai chị em nọ, một hôm chị gái mắng em. Sau khi bị chị mắng xong, em gái rất tủi thân liền ở đó khóc. Vừa khóc vừa đi đến nhà bếp để tìm mẹ, nó nói với mẹ:

- Mẹ à! Chị gái mắng con.

Các bạn, xử lý thế nào đây? Quý vị không thể không phân trắng đen, mà liền nói:

- Chị qua đây, tại sao có thể mắng em?

Phạm việc gì đều nên giảng lý, trước nên nêu đúng sai làm cho rõ ràng. Không thể nói “Lớn thì không đúng, lớn thì phải nhường nhỏ”. Câu nói này đúng hay không? Không hoàn toàn đúng, mà trước phải phân định rõ đúng sai. Cho nên người mẹ này cũng không gấp gáp gì, vừa nấu thức ăn vừa hỏi nó:

- Vì sao chị gái mắng con?

Nó nói:

- Vì con đã lấy đồ chơi của chị, không nói với chị, nên chị mắng con.

Vì những đứa trẻ này đều đọc qua Đệ Tử Quy nên người mẹ tiếp tục nói:

- **“Dụng vật nhân”** (Dùng đồ người)

Bé gái nói tiếp:

- **“Tu minh cầu; Thẳng bất vấn, tức vi thâm”** (Phải hỏi trước; Nếu không hỏi, thành trộm cắp).

Nó vừa nói xong chữ “thâm” (trộm cắp) thì bắt đầu khóc:

- Con không muốn làm kẻ trộm.

Cho nên điểm quan trọng ở đây là mẹ con là phải có ngôn ngữ chung, tiêu chuẩn làm người chung. Vậy thì quý vị rất dễ nói với con cái. Khi các em đã đọc thuộc Đệ Tử Quy, mang ra dẫn chứng, lại gặp cảnh đúng như vậy, câu này nó sẽ nhớ bao lâu? Quý vị thấy hai, ba tuổi thì nhớ cả đời, như vậy đối với nó cả đời có ích rất lớn. Cho nên trẻ con chúng ta nên dạy chúng “Dùng đồ người, Phải hỏi trước”. Vậy đương nhiên người lớn chúng ta cũng phải làm được.

(Chuyên mục: CHIA SẺ CÙNG ĐỒNG HỌC)

Chủ đề: Bàn về giới trộm cắp

Trước hết chúng ta cần phân biệt rõ ràng: Thế nào là trộm cắp, thế nào là cướp?

Phạm tài sản thuộc sở hữu của người, họ ko tự nguyện cho, tặng, biếu, cúng dường bạn, mà bạn lấy, đều là trộm cắp.

Phân biệt giữa trộm cắp và cướp:

Ăn cắp, ăn trộm là khi lấy TS làm sao người ko biết. Ăn cắp nói chung là nhỏ, còn ăn trộm là lớn hơn như đào ngạch, khoét vách, thậm chí trộm nhà Bank cũng là lúc lấy sao cho người ko biết.

Còn cướp là trắng trợn dùng mọi thủ đoạn lừa gạt, vũ lực cướp giật, cưỡng đoạt của người ngay trước mắt, giữa thanh thiên bạch nhật.

*Trong Địa Ngục Biến Tướng Đồ có ghi: Người âm mưu đoạt tài sản của kẻ khác. Thí như tính kế lừa gạt tiền tài của người già không biết chữ, khiến cho họ lẻ loi, ôm hận mà chết. Đây đều là tạo tội đại cực ác, giống như loài quỷ hút máu vậy. Quả báo: Sau khi chết đọa vào địa ngục “**NÙNG HUYẾT ĐỊA NGỤC**”, là địa ngục Máu Mủ để trả nợ.*

Phạm vi của giới trộm cắp rất là rộng lớn, ko phải chỉ có riêng tài vật hữu hình mà danh văn, lợi dưỡng, năm dục, sáu trần, bảy điều bao gồm ngay trong đó.

Tài vật có 2 loại chính:

- 1- Tài sản hữu hình: Là tài sản vật chất;*
- 2- Tài sản vô hình: Ví dụ như: Trí tuệ, bản quyền, quyền lực, địa vị, vinh hoa của người khác (ngày nay chúng ta gọi là danh dự), thậm chí thời gian, ko gian của người khác....*

Nói về cách thức trộm cắp, cướp

Bao gồm

- Thứ nhất: Ko cho mà lấy của người*
- Thứ 2: Ko lấy, nhưng dùng đồ của người ko hỏi trước*
- Thứ ba: Dùng thủ đoạn để lấy của người.*

ẤN QUANG ĐẠI SU - tại pháp hội Hộ Quốc Tức Tai tại Thượng Hải (1936) khai thị như sau: “trộm cắp” đó chẳng phải chỉ có nghĩa là trộm cắp

tài vật của người mà là ngay trong lúc để tâm làm việc, nếu có những lúc giống như trộm cắp thì cũng chính là trộm cắp vậy.

Chẳng hạn như:

- 1- Mượn công giúp tư;*
- 2- Cậy thế lấy của;*
- 3- Dùng mưu đoạt vật,*
- 4- Tổn người lợi mình;*
- 5- Ganh tỵ sự phú quý của người khác, mong người khác nghèo cùng đi*

Tất cả đều là trộm cắp.

Thứ nhất: Nói về ko cho mà lấy

Trong An sử toàn thư có câu chuyện tiêu đề:

“ĐÁNH NGỰA HÓA ĐÁNH MẸ”

Vào đời nhà Đường, ở huyện Văn Thủy thuộc Tịnh châu, có người tên là Lý Tín, làm vệ sĩ ở phủ Long Chính.

Vào một mùa đông trong khoảng niên hiệu Hiên Khánh đời Đường Cao tông, Lý Tín theo thông lệ đến Sóc Châu nhận việc. Khi đi cưỡi con ngựa ký màu đỏ, có dắt theo một chú ngựa non. Bấy giờ đang lúc trời rất lạnh, gió rét, tuyết rơi dày, đi được hơn mười dặm thì ngựa không cất bước nổi. Lý Tín dùng roi quất ngựa, đến roi thứ mười thì ngựa bỗng cất tiếng nói như người, bảo Lý Tín rằng:

- Tôi vốn là mẹ của ông trước đây. Bởi vì lúc còn sống phản bội cha ông, lấy trộm hơn một thạch gạo đưa cho đứa con gái nhỏ, nên bây giờ phải chịu quả báo thế này. Con ngựa non kia chính là em gái của ông đó, nhận số gạo ăn trộm ngày trước, nên nay cũng chịu quả báo trả nợ đó.

Lý Tín nghe qua không cầm được nước mắt, liền tháo dây cương với yên ngựa ra, tự mình mang lấy và nói với ngựa:

- Nếu đúng là mẹ ta thì xin tự đi về nhà.

Ngựa lập tức theo đường quay về nhà.

Từ đó, mấy anh em nhà Lý Tín liền dựng một căn nhà riêng để nuôi dưỡng con ngựa ấy, anh em cùng nhau chăm sóc. Có người bạn đồng nghiệp của bà thường vì bà cứng dường trai tăng, lễ sấm. Cả nhà Lý Tín từ đó đều tinh tấn tu tập hành trì.

Quan Công bộ Thị lang là Ôn Như Ẩn, cùng với quan tư pháp Kỳ châu là Trương Kim Đình đều đang lúc ở nhà để tang cha mẹ, nghe biết chuyện này lấy làm lạ lòng kinh sợ, tìm đến tận nơi tra vấn, quả nhiên thấy ngựa vẫn còn đó.

Lời bàn:

Tiền bạc của cải có thể chung nhau sử dụng, ắt không đâu bằng trong gia đình vợ chồng con cái với nhau, ấy vậy mà trộm lấy của trong gia đình vẫn phải chịu quả báo nghiêm khắc, tư hào không sai lệch.

Trong Phật pháp có nói rõ: Đọa cõi súc sinh vì sao? “Ngu si biếng lười, dối gạt móc bươi, làm thân trâu ngựa, đền trả cho người”.

Ngày nay rất nhiều bạn trốn thuế, ví dụ khi mua nhà đất đều khai thấp xuống rất nhiều để trốn thuế. Bạn trốn thuế là cướp đoạt của nhiều người dân, cướp của 1 người còn dễ trả, chứ cướp của hàng triệu triệu người thì trả cách nào đây?

Tôi từ khi nghe câu chuyện này, thì tôi luôn cảnh giác với bản thân, ko còn dám tùy tiện mở ví lấy tiền của chồng để đi chợ mà ko hỏi trước, hoặc sử dụng các đồ của con cái mà ko hỏi trước. Và đặc biệt kể từ đó tuyệt ko dám mua bán nhà đất mà khai thấp xuống, cứ đúng 100% sự thật mà ghi.

Thứ hai: Dùng đồ người ko hỏi trước

HT kể rằng: Lão cư sĩ Lý Bình Nam năm xưa nhậm chức bí thư chủ nhiệm ở Phụng Tự Quan Phủ. Bình thường viết thư với bạn bè, ông dùng giấy và bao thư của quốc gia, nhưng trước đó nhất định phải báo cáo với quan Phụng tự:

- Hôm nay tôi dùng hết mấy trang giấy viết thư, mấy cái bao thư.

Quan phụng tự cảm thấy ông rất lôi thôi:

- Ai mà không dùng như vậy. Vì sao ông phải lôi thôi như vậy?

Ông liền nói:

- Tôi là tín đồ Phật giáo, nếu ông không đồng ý, mà tôi dùng rồi, thì liền phạm giới trộm. Cho nên cần phải báo cáo với ông, ông gật đầu đồng ý thì tôi không phạm giới trộm.

(bạn xem chúng ta ngày nay ở cơ quan thì thế nào? Lấy giấy, lấy bút, rồi lấy các thứ văn phòng phẩm của cơ quan một cách thoải mái, kể cả sử dụng máy in, photo copy cho mục tiêu cá nhân, mà không hề biết là đang phạm giới trộm cắp. Bây giờ bạn biết rồi cần phải cảnh tỉnh mình nhé).

Thứ 3: Dùng thủ đoạn để lấy của người

1- Mượn công giúp tư

Có một vị hiệu trưởng già, tên là Châu Bang Đạo, là huynh đệ với HT, ông cũng là học trò của lão sư Lý Bình nam. Ông làm thứ trưởng Bộ chánh sách của Đài Loan. Quốc gia cấp cho ông một chiếc xe hơi, trong nhà lắp cho ông một điện thoại bàn. Nhưng nếu không phải việc công thì ông không dùng điện thoại công, nếu không phải là việc nhà nước thì không đi xe công, ông ngồi xe công cộng mà đi.

Có rất nhiều người nói ông là kẻ ngốc, nói ông đầu óc quá ngoan cố, không thể chuyển đổi. Điện thoại của công vì sao ông không thể dùng? Cấp cho ông chiếc xe chẳng phải bảo là ông đừng đi bộ hay sao? Vậy mà không phải việc công, ông đi tắc xi, làm gì có loại người này? Cho nên người ta xem thấy cho ông là rất không bình thường. Thế nhưng ở trong Phật pháp ông là bình thường.

Ngày nay ai có thể làm được? Hiện tại chúng ta cầm đến điện thoại công, cầm lên thì tán gẫu, không biết là có đến bao nhiêu lời thừa, có phải là bạn đã phạm giới trộm rồi không? Tương lai bạn đi đến vua Diêm La, vua Diêm La ở nơi đó đều có sổ sách, đưa ra ngay tận mặt bạn, bạn không thể chối cãi. Cho nên vật của công bạn không thể dùng.

Trên “Kinh Địa Tạng” nói được rất rõ ràng, chúng ta ngày ngày đang phạm giới, nhưng chính mình hoàn toàn không hay, ko biết, cho rằng rất bình thường. Vì sao vậy? Mọi người đều làm vậy, nếu bạn không làm như vậy, người ta nói bạn khờ dại.

Chúng ta xem thấy người trước, một đời các Ngài đã tu hành như thế nào? Ngày nay chúng ta tự cho là phải, đây là bạn tự cho là vậy, còn Phật Bồ Tát không cho là vậy. Trong đây những đạo lý nhân quả này ai hiểu? Chúng ta học Phật là quá lơ là, quá sơ ý rồi.

Vậy ta có thể dạy mọi người hay không? Không thể, tại vì sao không thể, vì họ không tiếp nhận. Bạn muốn dạy họ, họ sẽ cho rằng bạn là lão ngoan cố, đầu óc đã lỗi thời. (Trích VLT Giảng giải – Chủ giảng HT Tịnh Không).

Trong Ngọc Lịch Bảo Sao có ghi: Tội trộm cướp của công, lợi dụng chức quyền trộm cắp của công, xâm chiếm tài vật, cướp lấy lương thực như kẻ hút máu bóc lột không khác. Quả báo: Sau khi chết đọa vào HẤP HUYẾT ĐỊA NGỤC – là địa ngục hút máu, để cho dơi quạ hút lấy máu trong thân cho đến khi khô cạn mà chết. Gió lạnh vừa thổi, chết rồi lại sống lại. Cứ như thế sanh sanh tử tử thống khổ đến cực độ. Mãi cho đến tội báo thọ hết lại chuyển sang ngục khác để thọ tội.

2- Cây thế lấy của

Ví dụ có người có thế lực, thấy bạn có 1 tài sản mà họ ưng mắt (ví dụ 1 căn nhà ở chỗ đất kim cương chẳng hạn), họ yêu cầu bạn phải nộp cho họ, nếu ko đưa, lập tức sẽ có người đến buộc cho bạn vô số tội và bạn sẽ phải vào tù. Vậy là tài sản mất mà người cũng chẳng còn. Bạn vì sợ mà phải dâng cúng cho họ. Đây là cây thế lấy của. Là trộm cắp. Vì sao? Vì người đút lót này, họ vốn trong thâm tâm không muốn cho bạn, nhưng vì bạn có chức có quyền nên họ sợ buộc phải đút lót tiền của này. Phàm khi con người không tự nguyện cho mà bị ép buộc phải biếu, phải tặng, bạn nhận lấy thì đều phạm giới trộm cướp.

** Trong phật pháp có câu chuyện “Trì giới thanh tịnh” như sau:*

Xưa có Ngài Nguyên Khê hằng ngày ngồi dưới gốc cây trong chốn rừng sâu u tịch để nhập định. Ngài trì giới rất thanh tịnh nên đã chứng đắc Pháp hoa tam muội. Thần linh các cõi đều cảm phục công đức Thầy và rải hoa Mạn

Đà La xuống để dâng cúng. Trong đó có thần núi Nhạc Đế vì cảm phục mà muốn giới sư Nguyên Khê thọ giới cho mình. Giới sư Nguyên Khuê liền nhận lời.

“Khi thọ đến giới thứ 2 là “không trộm cắp”, Giới sư nói:

- Phật cấm trộm cắp, không cho phép giữ lấy vật gì không thuộc quyền sở hữu của mình, dù là vật mọn không đáng là bao, như ngọn cỏ, cành rau nếu người không cho, ta không được phép lấy. Nhân giả nghĩ thế nào?

Nhạc Đế liền nói:

- Tôi làm Thần linh, ngay thẳng lắm, không hề trộm cắp của ai.

Giới sư nói:

- Ý ta muốn bảo nhân giả đừng hưởng lễ của kẻ ác mà tha thứ nó, cũng chớ nên trách người lương thiện không cúng dường mà chẳng độ trì.

Nhạc Đế nghe xong hứa sẽ một lòng vô tư, làm tròn phận sự đúng như Giới sư chỉ bảo”.

Qua câu chuyện trên đây, nếu bạn là người trong ngành tư pháp bạn phải nên rất lưu ý điều này “đừng hưởng lễ của kẻ ác mà tha thứ nó, cũng chớ nên trách người lương thiện không cúng dường mà chẳng độ trì”. Nếu bạn vi phạm tức là đã “cây thế lấy của” rồi. Đây là trộm cướp.

*Trong Thái Thượng Cảm Ứng Thiên Giảng Giải HT có kể:

Có một vị quan, ông chuyên trông coi về mặt xây dựng của quốc gia, và qua các công trình này, ông ăn hối lộ được khá nhiều tiền. Sau này lúc về hưu, ông cũng biết sợ hãi nhân quả, nên thường đem rất nhiều tiền của đi cứu giúp người trong vùng, nên dân vùng ấy gọi ông là “người đại thiện”.

Rồi ông chết, bà vợ thứ tư của ông liền mời một vị thầy tâm linh có tiếng người Pháp, đến để giúp bà có thể “được nói chuyện với hương linh ông”.

Nhưng người thầy ngoại cảm này sau khi “soi” hết mọi nơi thì nói với bà vợ tư rằng:

- Tôi không thấy ông nhà đâu.

Vì mỗi lần như thế là gia chủ phải trả rất nhiều tiền, nên ông thầy tâm linh này nói tiếp:

- Tôi không lừa bà đâu, nhưng nếu bà có thể cho tôi biết về một người khác mới mất thì tôi sẽ nói chuyện với họ cho bà xem.

Người vợ thấy vậy liền bảo:

- Chồng tôi có 1 người con trai của vợ cả cũng vừa mất, vậy ông thử xem anh ta ở đâu.

Người thầy tâm linh này sau khi nghe xong tên tuổi, ngày mất của người con trai thì gần như ngay lập tức “kết nối” được với vong linh người con trai kia. Bà vợ thấy vậy liền hỏi vong linh người con trai:

- Cha con giờ ở đâu?

Vong linh người con trai trả lời:

- Cha đang ở địa ngục

Bà hỏi:

- Sao có chuyện vậy, vì cha thường ngày làm thiện rất nhiều cơ mà?

Người con trai đáp:

- Cha lúc còn sống đã từng lợi dụng vị trí, chức vụ để ăn hối lộ và bớt tiền của tại các công trình...Việc này chỉ có 1 người quan làm cùng cha biết, cụ thể số tiền là chừng này.... Mẹ hãy đến địa chỉ này gặp vị quan tên là thế này... mà hỏi.

Nghe vậy bà vội vàng lên đường tìm đến vị quan kia và hỏi rõ ngọn ngành. Vị quan kia đã rất ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao bà biết, vì việc này chỉ tôi và ông nhà biết mà thôi?

Cho nên ăn đút lót, hối lộ là trộm cắp. Trường hợp của vị quan này chính là 1 trong "10 điều vô ích" của tiên sinh Lâm Tắc Từ, đó là "Trộm cắp của người, cúng dường vô ích". Cho nên các hành vi đại thiện giúp người của ông đều vô ích mà thôi.

Ngày nay cũng vậy có những tham quan ăn của đút lót hối lộ, sau đó lại đi cúng dường xây chùa chiền, đúc chuông, giúp người nghèo...thế nhưng việc thiện này đều vô ích, ko có tác dụng. Cho nên kết quả là các vị này vẫn phải ra trước vành móng ngựa và ngồi tù.

3- Dùng mưu đoạt vật

Khi còn trẻ tôi từng đi mua nhà đất. Ngày ấy nếu việc mua bán thành công, thì bên bán, bên mua mỗi bên chịu ½ tiền cho người môi giới.

Có đồng nghiệp mách với tôi rằng:

- Khi chị muốn xem 1 căn nhà nào đó, mà qua thông tin về giá, vị trí, hướng, diện tích chị đã tạm ưng, bây giờ chỉ còn đi xem trực tiếp thì chị sẽ làm thế này: “Chị bảo người thân của chị gọi điện cho môi giới để người môi giới này dẫn người thân này đi xem. Sau khi xem xong, người thân của chị sẽ nói với người môi giới rằng: Căn nhà này ko ưng nên ko mua. Người thân của chị đã biết địa chỉ bên bán rồi, thì chỉ điểm cho chị đi xem, nếu chị ưng thì làm việc trực tiếp với chủ nhà, vậy là “cắt cầu”, đỡ mất 1 khoản tiền cho môi giới.

Tôi đương nhiên là ko làm như vậy. Nhưng đây chính là dùng mưu để trộm cắp của người. Người ta bỏ tiền ra lập văn phòng nhà đất, rồi chi phí xăng xe, sức lực, thời gian, cũng mong có được thu nhập nếu thành công. Vậy mà đang tâm cướp sạch của người chỉ cốt lợi mình.

4- Tồn người lợi mình

Có những thứ tồn người lợi mình bằng hành vi, nhưng có những thứ rất vi tế thậm chí khởi phát từ ý niệm. Đầu là trộm cướp.

Ví dụ rất đơn giản mà HT đưa ra: Rất nhiều người trong cuộc sống thường ngày tạo tác ác nghiệp mà tự mình không biết. Ví dụ như đi du lịch, đoàn sắp xếp bây giờ phải lên xe xuất phát. Chúng ta đến trễ năm phút làm cho rất nhiều người trên xe đợi chúng ta, chúng ta phải thiếu nợ với bao nhiêu

người đó, mỗi người 5 phút, 10 người 50 phút, 100 người 500 phút. Chúng ta không tuân thủ quy tắc, muốn chiếm phần hơn với người khác. Đây là trộm cắp thời gian.

Hoặc ngày nay bạn xây nhà bịt cửa sổ người khác. Đây là trộm cướp không gian, không khí.

Hoặc có lần tôi đi mua căn hộ được chủ nhà giới thiệu, “căn này sổ đỏ là 105m², nhưng trên thực tế là 110m², vì khi chúng tôi đóng tiền thì xác định là 105 m, nhưng trong quá trình XD đến lúc hoàn công thì đo lại là 110m. Chủ đầu tư đề nghị chúng tôi đóng thêm tiền, nhưng chúng tôi bảo “Chúng tôi chỉ cần 105m, cho nên phần thừa ra này chúng tôi không cần, nên không đóng”. Bây giờ nếu chị lấy thì xem như được lời 5 m sử dụng so với sổ đỏ rồi đó”.

Thế là tôi vừa khởi lên ý niệm sung sướng, lập tức phát hiện ra ngay đây là trộm cắp. Vì sao? Vì chủ đầu tư họ mất giả dụ mỗi căn thế này 5 m², mười căn 50m, 100 căn 500m... “của đau con xót”. Vậy tại sao mình lại vì lợi cho bản thân mà có thể sung sướng trên nỗi đau người khác? Chúng ta khởi lên ý niệm đều là tổn người lợi mình, cho nên đây là phạm giới trộm cắp từ ý niệm mà không hay biết.

Ấn Quang PS còn dạy: Lại như làm lành để cầu danh, ngay cả như lúc gặp các thiện sự, tâm chẳng chân thành khiến cho lắm chuyện lôi thôi.

Chẳng hạn như:

- 1) lập trường nghĩa học, nhưng chẳng chọn thầy nghiêm khắc khiến cho con em người khác bị lầm lạc;
- 2) thí thuốc men mà chẳng phân biệt giả, thật, khiến tính mạng người khác bị hại.
- 3) Gặp người mắc nạn gấp, dự định chẳng gấp cứu, lẩn tránh, dùng dằng đến nỗi lỡ việc.
- 4) Với hết thấy việc, luôn lảng nhãng, tắc trách, chẳng quan tâm đến lợi hại của người khác, xài phí của công, tổn hại công ích thì thật đều giống như trộm cắp vậy.
- 5) Lại ví như bạn định xây chùa, hoặc xây cầu công, đường xá, và mọi người đưa tiền của để bạn xây dựng, nhưng bạn quản lý không tốt dẫn đến thất thoát, đây cũng là trộm cắp, thất thoát càng nhiều thì tội bạn càng

lớn. Cho nên giới trộm cắp rất khó giữ.

Để kết thúc bài chia sẻ bàn về giới trộm cướp này xin tóm tắt lại như sau

- 1. Thế nào là trộm cắp, cướp*
- 2. Nói về cách thức trộm cướp*

- Thứ nhất: Ko cho mà lấy*
- Thứ hai: Dùng đồ người ko hỏi trước*
- Thứ 3: Dùng thủ đoạn để lấy của người*

- 1- Mượn công giúp tư*
- 2- Cậy thế lấy của*
- 3- Dùng mưu đoạt vật;*
- 4- Tồn người lợi mình.*

Chúng ta vừa kết thúc mục 1. Dùng đồ của người khác phải hỏi trước của Chánh văn 17-5&6. “Dụng vật nhân, tu minh cầu, thăng bất vấn, tức vi thâm” (Dùng đồ người, phải hỏi trước, nếu không hỏi, thành trộm cắp).

Ngày mai chúng ta sẽ học tiếp đến Mục 2. Xem đồ người khác cũng phải hỏi trước; mục 3. Mượn đồ phải để người chủ tự lấy đưa cho.

Sau đó chúng ta chuyển sang chánh văn cuối cùng của chương Cẩn thận hành vi hàng ngày này - Chánh văn 17-7&8. “Tả nhân vật, cập thời hoàn; Hậu hữu cấp, tá bất nan” (Nghĩa là: Mượn đồ người, trả đúng hẹn; Sau có cần, mượn không khó).

Vâng ạ ! thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!

Chúng tôi chân thành cảm ơn NSUT Phú Thăng đã đọc bài này

Website: www.duongdenhanhphuc.vn

Kênh Youtube: duongdenhanhphuc

Hoan nghênh mọi hình thức ấn tống, sao chép, copy, công đức vô lượng!
(31,25)